

Nog meer valse gieren in ons land? — Uw bericht omtrent een te Twijzel geschoten valen gier in het Novembernummer was voor mij een bijzonder nieuwtje. Ik zal in het kort vertellen, waarom dat het geval was. Op 5 Juli, de gedooide vogel was al lang in goede handen, werd mij door verschillende personen, waarbij ook jagers en jutters, bericht, dat men een vreemde, groote vogel met langzamen vleugelslag misschien op 80 M. hoogte uit het oosten had zien aankomen die bij onze kust in zuidwestelijke richting over het Workumer-Nieuwland was verdwenen. Uit verschillende monden teekende ik op, dat de vlucht van 2.20 M. tot zelfs 2.40 M. bedroeg. De kleur was bruin met duidelijk lichtere strepen. Halskraag met lange, wapperende veeren. Snavel aan de punt haakvormig. Die beschrijving was toen onvoldoende om zeker vast te stellen met welken roofvogel wij te doen hadden. Vooral die wapperende halsveeren maakten de zaak moeilijk.

Nu komt met uw bericht over den valen gier de zaak tot klaarheid. Ik zoek het signalement van dezen uitheemschen vogel in Brehm en vind, dat de beschrijving van *jonge* exemplaren vrijwel uitkomt met de mij verstrekte gegevens. Was de geschoten vogel ook nog een jonge?

Workum.

J. BOONSTRA.

Witte Spreeuw. — Van deze gelegenheid maak ik gebruik u mede te deelen dat hier tusschen de groote vluchten spreeuwen die in onze vochtige weiden overvloedig voedsel kunnen vinden, telkens een witte spreeuw wordt gezien. Moeten andere albino's zich vaak op eenigen afstand van hunne gewone familie houden, deze spreeuw niet alzo.

Workum.

J. BOONSTRA.

Ransuilen-troep. — Op 17 Nov. 1930, Maandag, werd door mij in de Nieuwe Wilnisserpolder, een groote verzameling ransuilen waargenomen. Naar schatting waren het er circa 20 stuks. De uilen waren zeer mak, sommigen gingen ternauwernood voor den hond op om achter hem weer in te vallen. Het grootste aantal dat ik tot nu toe op jacht gezien heb, was een drietal.

Baarn, 21 Nov. 1930.

P. F. VAN HEERDT.

Kleine Alk. — Toen ik den 4den November 's middags op het kantoor kwam, vertelde de tuinman mij dat hij een vreemde vogel had gevangen, zoo maar met de hand, in het bosch achter „Eykengeerde” (Aerdenhout). Hij had hem in een groote kist gedaan, met gaas er over. Het bleek een springlevende Kleine Alk te zijn. Daar de vogel geheel in orde was, geen gebroken poot of vleugel had en ook geen olieslachtoffer was, besloot ik hem 's avonds naar het strand te brengen en hem daar de vrijheid terug te geven. Graag had ik hem nog gekiekt, dien middag had ik echter geen tijd daartoe en hem een nacht over houden wilde ik niet. Vooral toen bleek dat hij zoo goed als niets van de fijngesneden zeevisch wilde eten, welke wij hem gaven, meenden we beter te doen met hem zoo snel mogelijk weer naar zijn element, de zee, te brengen. Het was een zeldzaam mooie avond, het strand lag in het wonderlijke schijnsel van de volle maan en de zee was wild en rauw, vol met witte koppen. Een eind ten zuiden van Zandvoort lieten we hem vliegen. Direct koos hij zee, schuin zeilde hij de brandingsgolven in, even zagen we hem duiken, toen was hij verdwenen.

Den 7den November kreeg Ds. de Stoppelaar te Warga twee Kleine Alken aangebracht. Hij liet de dieren, die beide geheel ongedeed en in goede conditie verkeerden, weer vliegen. Waarschijnlijk hebben we hier met vogels te doen, die door den noord-wester storm, welke in de eerste dagen van November op de kust stond uit de richting geslagen werden en daardoor in het binnenland verzeild raakten. Wie hoorde nog meer van dergelijke gevallen? Berichtjes daaromtrent zie ik gaarne tegemoet.

Bentveld.

JAN P. STRIJBS.

Bescherming van Vogels bij Vuurtorens. — Bij een nachtelijk bezoek, in October j.l. aan den vuurtoren te Eyerland gebracht, bleek het aan eenige leden van het Hoofdbestuur der Nederlandsche Vereeniging tot Bescherming van Vogels, dat de aan den voet van den vuurtoren geplaatste telefoon- en telegraafdraden een ernstige hindernis voor de